

“Bogács, a pumi”

országos vers- mese és prózáíró pályázatot eredménye

amit a **Magyar Pumi Klub, mint a Hungarikum Pumi kutyafajta államilag kijelölt tenyésztőszervezete** hirdetett meg **Fekete István** születésének 120., a klub megalakulásának 20. évfordulója alkalmából **általános iskolások** részére

Zsúri: Nyulász Péter, író, elnök

Mary T. Csajághy, író

Döme Zsuzsa, író

Döme Barbara, író

Mese 6-9 éves korosztály

I.helyezett

Himer Zsófia: A pumi és a puli

Volt egyszer egy tanya, ahol élt két kölyökkutya. Úgy hívták őket, hogy Zizi és Zozó. Zizi pumi volt, Zozó pedig puli, nagyon jó barátok voltak. Együtt számolták a tyúkokat, nézték a disznóvágást, a birkanyírásról nem is beszélve. De legjobban a körtefa alatt szerettek hűsölni és beszélgetni. Egy nap, amikor éppen ezt a tevékenységet végezték, Zizi megkérdezte Zozót:

- Te hány éves vagy?
- Nem tudom, és te? – kérdezett vissza Zozó.
- Én sem tudom. – válaszolt Zizi.

Abban a pillanatban a nagy körtefára odaszállt a galambhírnök és a következőt hirdette:

- Figyelem, figyelem! Kibújt a tojásból nemrég egy kiscsibe, aki különösen okos. Megjósolta a sorsát öt bolhának.
- És mi volt az? – kérdezte birkaanyó.
- Megjósolta nekik, hogy nemsokára jön majd a bolhaírtó, és lefújja az egész tanyát. Ezért elslisszoltak onnan, gyorsabban, mint a szél!
- Köszönjük, hogy meghallgatták a mai galambrádiót! Vizontlátásra! – mondta a galambhírnök és már szárnyra is kapott.

Zizi megkérdezte Zozót:

- Szerinted menjünk el mi is ehhez az okos csibéhez, hogy megkérdezzük tőle hány évesek vagyunk?
- Szerintem igen. - válaszolta Zozó.

Így hát a két barát elindult a tyúkól felé.

- Kopogjunk. – mondta Zizi.
- Nem kell. – válaszolta Zozó, és rámutatott az ajtóban álló kis csirkére. Csak meg kell nyomni az orroddal a hasát és csipog, ez a csengő. Meg is nyomták.
- Szabaaaad! – rikácsolta bentről tyúkanyó.

A két barát belépett a tyúkólba.

- Miért jöttetek? – kérdezte meg tyúkanyó. Ó de buta vagyok, biztos a kiscsibémhez jöttetek.
- Igen. – válaszolta Zizi.

- Merre kell mennünk? – kérdezte Zozó.
- Először egyenesen, azután balra, végül menjetek, amíg meg nem láttok egy piros ajtót. Ott kopogjatok be, ha beenged benneteket a csibém, akkor álljatok elő a kérdéseikkel. – mondta tyúkanyó.

A két barát minden fennakadás nélkül eljutott a piros ajtóig. Zizi mindig is bátrabb volt, mancsával bekopogtatott.

- Szabad! – válaszolt bentől egy vékony hangocska.

A kiskutyák beléptek, megláttak egy asztalt melyen egy apró kiscsibe ült.

- Mit szeretnétek? – csipogott rájuk a csibe, és két székre mutatott. Helyezzétek magatokat kényelembe.

Zizi kezdett a mondanivalóba:

- Ó tudós kiscsibe, szeretnék tudni hány évesek vagyunk.
- Mivel te oly nagy tudós vagy biztosan meg tudod válaszolni a kérdésünket. – folytatta Zozó.

A kiscsibe gondolkodott egy kicsit és megkérdezte:

- Hol találkoztatok először?
- Egy másik a tanyán ahol születünk. - felelték a kutyusok egyszerre. De aztán elhozott minket Margitka néni ide, erre tanyára. Nagyon magányosnak érezte magát, a macska, a tyúk, a birka, a tehén és a szamár nem bizonyult jó társnak. Szüksége volt két hű kutyabaráttra.

A kiscsibe újra gondolkodóba esett és ezt csipogta:

- Megállapításaim szerint ti mindketten egy évesek vagytok.
- Köszönjük tudós kiscsibe. – hálálkodtak a kutyusok.
- Hívjatok csak Picinek. - mondta a csibe.
- Köszönjük Pici! – mondták a kutyusok és elhagyták a termet.

Visszafelé menet arról beszélgette, hogy vajon honnan állapította meg Pici, hogy hány évesek. Zizi azt mondta:

- Szerintem az asztal alá volt rejtve valami jósgömb-szerűség, mint amit mi is építettünk azokból a szalmaszálakból.

Zozó a következőképpen elmélkedett.

- Lehetséges az, hogy ő tényleg egy tudós kiscsibe és nem kell neki semmilyen jósgömb, hanem csak használta az eszét és megkérdezett bennünket a fontos dolgokról.

Amikor a tyúktól aulájába értek tyúkanyó még odaszólt nekik:

- Megvan a kérdésekre a válasz?
- Igen. – mondta Zozó.
- Sziasztok, legközelebb is szívesen látunk titeket a tyúkolunkban. – integetett a szárnyával tyúkanyó.

A két barát elhagyta a tyúkólat, és vidáman ugrándozva mentek a kutyaházba megpihenni, beszélgetni. Miután kipihenték magukat elindultak, hogy ebédeljenek egy jót. Odamentek a tálaikhoz, ahová Margitka néni az ebéd maradékát tette éppen. A kutyusok egy perc alatt behabzsolták az ínycsiklandozó húsokat és csontokat.

Ebéd után kimentek a birkákhoz bújócskázni, mivel a közöttük jól el lehetett bújni. Mikor a bújócskázást megunták, sétáltak egy kicsit a tanya körül. Zizi azt mondta Zozónak

- Annyira örülök, hogy egy idős lehetek veled.
- Én is. - mondta Zozó.

A nap hátralévő részét önfeledt játékkal és csibészkedéssel töltötték. Még sok-sok évet éltek együtt a tanyán, Margitka néni, Zizi, Zozó és többi állat.

II.helyezett

Vermes Linda : A varázslat

Volt egyszer egy pumi, s annak egy kis kölyke, Pumi Pali. Egy nap elment Pumi Pali a kutyaiskolába. Belépett a terembe, látta már, hogy elkezdődött a testnevelés óra. Kutya úr, a tanár körbe-körbe sétáltatta az osztályt.

Utána jött az énekóra, tá, ti-ti, tá,tá tapsolták a kutyasok. Aztán meg a varázsóra következett, a kedvencük.

A varázsórán egy új varázsigét tanultak.Pali véletlenül elhibázta,és az ige elvarázsolta Palit egy gyümölcs-és zöldségerdőbe.

A fák uborka, a bokrok alma és barack alakúak voltak. Az út pedig banán. Az erdőben volt egy vulkán, aminek a külseje mangó volt, a belseje pedig facsart narancslé.

Pali találkozott az erdőben egy sünivel, Sün Sárával.

- Hová mégy Te kis pumi? – kérdezte Sára.
- A kutyaiskolából az egyik órán elvarázsoltam véletlenül magamat. Haza szeretnék menni.
- Barátom, a Medve Mimi, segíthet hazajutni. A vulkánban lakik. Gyere, tarts velem!
- Jó, mehetünk!

Elindultak a vulkán felé, közben sok almát, barackot, banánt ettek. Még uborkát is.

Felértek a vulkán tetejére, de olyan sokat evett Pali, hogy lehúzta a hasa, és beleesett a vulkánba.

Sára utána ugrott, szerencsére nem lett nagy bajuk, mert narancslében fürödtek. Úszkáltak, fröcskölték egymást.

Egyszer csak Pali meglátott a vulkán alján egy kis fényt. Megkérdezte Sárától, hogy hát ez meg mi lehet.

- Ott lakik Mimi!- mondta Sára.
- Ússzunk oda! - válaszolta Pali.

Medve Mimi mézet evett éppen. Mérgesen kiabált:

- Ki zavart meg mézezés közben? Ki jött Veled Sára?
- Pumi Pali vagyok. A kutyaiskolából jöttem, az egyik órán véletlenül ide varázsoltam magamat. Segítség kérlek, hogy hazamehessek.
- Teljesítem a kívánságodat, ha cserébe olyan nagyot tudsz ugatni, hogy kiűződ a mézrabló ellenségemet, Medve Helgát– mondta Mimi.
- Rendben, bármit megteszek, hogy hazajussak- felelte Pali.

Ekkor óriási vonyítás, ugatás következett, hogy még a föld is beleremegett. Vau-vau-vau hallatszott.

Az állatok látták, ahogy Helga sebeseneliskolt.

Pali szomorúan búcsúzott Sárától.

Mimi közben varázsigt mormolt:

- Mirmici, murmuci, marmaci – kerülj vissza oda kis kutyus, ahonnan jöttél!

És Pali egy barackkal a kezében, újra az iskolában ült a varázsórán.

Otthon elmesélte Apukájának, mi történt vele, és együtt megették a barackot, és egy nagy csontot.

Aki nem hiszi, járjon utána.

III.helyezett

Vancsisin Soma: A nagy kaland

A nevem Zénó hatéves vagyok. Szeretek labdázni és a nedves fűben nagyokat futni és ugrálni. De legjobban azt szeretem, amikor a nyári mezőn sétálok a gazdáimmal. A felnőttek szerint szép vagyok, a gyerekek szerint meg aranyos. Nem mondom, igazuk van, mi is lehetne szebb és aranyosabb egy fekete-fehér kutyánál. Békésen telnek a napjaim, ritkán történik valami érdekes, de a múlt héten volt egy kalandom, amit sosem fogok elfelejteni.

Történt egy napon, hogy a szokásos sétára indultam a gazdammal a mezőre. Nem messze a házunktól egy szép tágas mező húzódik. Télen vastag hópaplan borítja és ilyenkor a kedvenc játékom a hideg hóban hemperegni. Ősszel azt szeretem, hogy lehet csúszkálni a vizes talajon és a sárban hemperegni, de néha a gazdi dühös, hogy csöpögök a latyaktól. Tavasszal azt nem kedvelem, hogy nyílnak a virágok és a gazdi minden egyes virágnál megáll, hogy megcsodálja. Nyáron nem szeretek a száraz fűben hemperegni, mert szúrja a bundám, de a gazdi szereti, hogy mező illatú vagyok.

Aznap egy olyan úton indultunk el, ami átvezet a nyáron kiszáradt patakon. Elkezdtem bókászni a köves mederben, mikor a gazdám szól, hogy hagyjam abba, de megéreztem egy meglehetősen furcsa szagot. Egyszer csak elhussant mellettem egy fekete árny. Elkezdtem követni és szembe találkoztam egy békával. Megkérdeztem tőle, hogy milyen állat volt az, ami elszaladt mellettem.

- Milyen kutya vagy te, hogy nem láttál még őzet? – kérdezte kuncogva a béka.

Felbosszantott engem az a kis mitugrász. Elhatároztam, hogy megmutatom neki, hogy ki az okosabb és ügyesebb. Eldöntöttem, hogy az őz után indulok és megnézem, hogy igaza volt -e a békának. Ekkor meghallottam, hogy a gazdám kiabál utánam, én mégis az őzet választottam.

Futottam a patakmederben. Nem tudtam gyorsan haladni, mert csúsztak a kövek. Néhányszor feljajdultam, mert vágta a kő a lábamat. Egyszer elvesztettem az őz nyomát, mert egy óriás kidőlt fűzfa feküdt a meder közepén. A part felé kerültem, gondolom ő is így tett, mert újra megéreztem a szagát. Aztán egy hídhoz értem. Nagyon féltem átmenni, mert sötét volt alatta. Mikor éppen elszántam magam, hogy átbújok, hirtelen óriás dörrenést hallottam, de rájöttem, hogy csak egy teherautó ment át dübörögve a hídon. Összeszedtem az összes bátorságomat és gyorsan átbújtam. Tovább futottam a nyomot követve. Amikor felnéztem, megláttam az őzet.

Igaza volt a békának még soha nem láttam ilyen állatot. Szeme sötét barna volt, szőre avar barna, fehér foltjai, mint a hó. Egy ideig farkaszemet néztünk. Aztán egy hirtelen mozdulattal eltűnt az útszéli bokrok között. Elkezdtem követni. Amikor odaértem, megláttam, hogy egy forgalmas úton megy át. Megijedtem, mert még nem mentem át a gazdi nélkül ilyen forgalmas úton.

Inkább visszafordultam hát, mert már úgysis hiányzott a gazdi. Visszafelé hosszabbnak éreztem az utat, mint odafelé. A kövek szúrósabbnak, a meder sokkal komorabbnak tűnt. Elhatároztam, hogy lerövidítem az utat. Kikapaszzkodtam a mederből, átbújtam a bokrok között és kint találtam magam a mezőn. De egyáltalán nem volt ismerős a hely. Rájöttem, hogy egy másik mezőn vagyok, ezért visszamentem a patakmederbe. Azt hittem már sohasem találok vissza! Lógó orral folytattam az utat, alig vonszoltam magam a fáradságtól. Mielőtt végképp kétségbe estem volna, megláttam a kis zöld mitugrász békát, aki még mindig ugyanazon a kövön gubbasztott.

- Na, fogtál őzet pajtikám? -kérdezte a béka.

- Őzet nem, de békát mindjárt fogok - mondtam dühösen és rárontottam a szemtelenre.

Miután elijesztettem a békát, találtam egy helyet, ahol azt gondoltam, fel tudok menni. Ahogy megpróbáltam felkapaszzkodni, folyamatosan visszacsúsztam. Még egyszer elrugaszkodtam, már majdnem elértem a tetejét, de leomlott egy falrész a lábam alatt, ezért visszaestem a meder aljára és jól megütöttem magam. Elkezdtem ugatni, de nem jött rá válasz. Tovább próbálkoztam, amíg a kimerültségtől már jártányi erőm sem maradt. Egy idő után az ugatást is abba hagytam, ha ott lett volna a gazdi, már biztos meghallotta volna. Alkonyodni kezdett, a mederben megnyúltak a fák sötét árnyai. Lekuporodtam egy sziklakiszögelés alá. Félttem a közelgő estétől, mert még nem aludtam ilyen messze a háztól.

Ekkor távoli zörgést halottam a mederből. Ijesztő hangok közeledtek. Valaki kiabált. Füleltem. Ahogy közelebb ért a zörgés, felismertem, hogy valaki a nevemet kiabálja. Megéreztem a gazdám szagát! Hurrá, megtaláltak! Ugatni kezdtem örömben. Egyszer csak előbukkant a gazdám! Életben nem voltam ilyen boldog! Egymást húzva-vonva, együtt, felkapaszkodtunk a meredek partfalon. Alig vártam, hogy haza érjek!

Este a kanapé előtt fekve végiggondoltam a történeteket. Örülök ugyan, hogy láttam őzet, de az is biztos, hogy többet nem fogok így elkalandozni.

Próza 10-14 éves korosztály

I.helyezett

Balázs-Földi Adél: A róna szele a szívünkben az iránytű

Fülemben zúg még az alföldi róna szele, amint a magas szárú fűbe kap, majd elillan a nagy lomha fellegekkel, amelyek nem köszönnek suttogva, és nem nyomnak búcsúcsókot orrom hegyére. A zaj háta mögött némaságba vesznek. Hiszen már oly rég láttam szülőfalucskámat, ahol a templom régi ütött-kopott harangja, minden vasárnap délben ébresztőt kongatott az alföldi rétnek. De még látom magam előtt a kis Bogáncsot. A kis, szürke, göndör, gubancos bundájú pumi kutyát, aki félrelógó nyelvvel felém szalad az alföldi rét magas fűvében. Ha mondhatom így, a társam volt, ha csak rövid ideig is, csupán 2 évig. Szívem dobbanásai közt a csend reá emlékezik. De már nem tudom, merre járhat, talán a rónák szele, vagy a lomha fellegek sem tudják már. De azt sem tudom lélegzete viszi-e még tovább? 10 éve múlt, hogy elválasztottak tőle, 100 km-re kerültem egy olyan városba, amelynek fényei elnyomják az igazi fényeket, a csillagokat.

Bogáncs igencsak messze jár már otthonától, az Alföldtől. Még aznap megszökött és Flóra keresésére indult, mikor elvették tőle. Igazából máig is büntudata van, úgy hitte, ha megvédi nem szakadnak el

egymástól, talán ezért keresi már 10 éve minden egyes nap. Flóra szalma és ibolya illata a szívébe itta magát. Hűvös augusztusi éjszaka van. Erről egy kedves emléke lobban fel benne, amely melegséggel tölti el.

Ugyancsakilyen éjszaka borult az Alföldre. Pattogó parázs mellett feküdtek Flórával. Az ég már leterítette csillagterítőjét, Flóra pedig csendben beszélt hozzá.

–Látod fenn magasan a csillagokat, Bogáncs? Mikor még a szüleim éltek úgy tanították, hogy az olyan csillagok, mint a Nagygyöncöl, vagy a Kisgyöncöl, talpukat sosem csiklandozzák meg az Alföld karcsú fűszálai, mivel sosem buknak le. Soha nem mozdulnak onnét, míg más csillagok igen – mondta, s ujját álmodozva a csillagok felé nyújtotta.

– Ez olyan, mint a lelkek a szívemben, voltak, akik mentek, és vannak, akik mai napig velem vannak, és sosem mozdulnak, szívem apró zugaiban megbújva ösztönzik szívem dobogásra, mint anya és apa. Te is itt vagy. – suttogta miközben megkocogtatta szíve fölött mellkasát. Majd megcirógatta Bogáncs kócos kis fejét. Bogáncs nagyon szerette ezt az érzést. Most is, mintha magán érezte volna gyengéd kis ujjait.

–Ha egyszer elveszíténénk egymást, nézz fel az égre, örökké szívemben fogsz élni, mint ezek a soha lenem bukó csillagok az ég arcán!

Feltekintett hát most is az égre Bogáncs. De ezen az estén a lomha fellegek néztek vissza rá. Arcába kapott a szél, mely oly ismerősen kócolta szürke szőrét. Valami mintha eszébe villant volna, visszafelé kezdett futni, amerről jött, amilyen gyorsan csak bírta. Rengeteg dolog keringett most kis szívében. Eszébe jutott, hogyan talált rá kölyökkorában Flóra és emelte ki a bogáncsosból, úgy gondolta, biztosan ezért szólítják Bogáncsnak, és ugyancsak szerette ezt a nevet. Hálája jeléül, hogy befogadta, megfogadta, hogy megvédi bármi áron. Eszébe jutott, hogy tévedtek el a pusztában, és ő vezette haza Flórát. Azóta is igen büszke magára miatta. Vagy, hogyan lesték meg az őszi darvakat napnyugtakor, és nem bírta megállni vágyát, hogy oda ne vakkantson nekik. Bár Flórának nem ez volt a vágya, amit nem igazán értett. Hogy bírja megállni, hogy ne ijessze meg a darvakat? De lassan visszaszivárgott a való világba. Követte az ismerős szél suttogását, ami oly messziről kerülhetett ide.

Ezen a csendes éjszakán az írógépem előtt görnyedtem, egy gőzölgő kávé társaságában. De valami felülkerekedik a csöndön, és a kis szobám ablaka hirtelenjében kicsapódik. Az üvöltő szél beront a helyiségbe. Azonnal megismertem a szél akkordját. Túlnőtt rajtam. Nem tudtam, hogy keveredhetett az Alföld mélyéről ide, a városba. Felkaptam a kocsikulcsomat, bevettem magam az autómba, és beindítottam a motort. Hosszú ideje nem láttam már sem Bogáncsot, sem a rónát. Lett volna lehetőségem. De amikor felhívtam a régi szomszédokat, azt mondták, nem látták Bogáncsot. Én pedig féltem a feltörő emlékektől. Gyávának éreztem magam. Mikor legutoljára láttam szemeim könnyek karolták.

Minden egy meleg, nyugodt, átlagos szeptemberi napnak indult. Bogánccsal a szokásos kedvenc elfoglaltságunkat végeztük. Juhokat tereltünk, őriztünk. Nagyon szerettem ezt, pedig a korombeli lányok megbélyegeztek, mert lányka létemre ilyesmivel foglalkozom. Úgy tartották, ez fiús dolog. Pedig én imádtam korán kelni, a nap első sugaraiból oltani apadhatatlan szomjamat, és elmélázni a gyurgyalagok hangján. Sosem unatkoztam, ott volt velem Bogáncs. Ő nem bélyegzett meg, hogy ez fiús dolog lenne. Dél tájban is együtt őriztük a juhokat a cseresznyefa hűsítő árnyékában. Mígnem egy fekete kocsis gurult a tanyánk elé. A nagyapám, aki a szüleim halála után egyedül nevelt, a kocsihoz ment. A kocsiból egy öltönyös, szikár férfi és egy csinos, de karótnyelt, ánizs illatú idősebb hölgy szállt ki.

– Bogáncs, gyere, nézzük meg mi folyik itt!–felkerekedtünk.

Amint odaértünk a szigorú arcú hölgyfelém fordult, próbált mosolyogni, de szerintem olyan régóta nem mosolygott már, hogy egyenes maradt a szája. Meglepett, hogy a nevemen szólít.

–Szervusz, Flóra! Éppen téged vártunk.

Kérdőn pillantottam Papi felé. Láttam a szemét, valami mély szürkesség öntötte el. A hölgy észre vette, hogy nem értem, miért van itt és kicsoda ő.

–A nagyapád keresett fel bennünket, volt már velünk dolgod egyszer, mégpedig a szüleid halála után. A nagyapádnak súlyos betegsége van, így kórházba kell mennie. Lehet, hogy soha többet nem látod. Búcsúzz el tőle gyorsan, és induljunk, mert sok még a dolgom. –mondta a kimért, rideg hölgy, és órájára pillantott siettetés végett.

Nem tudtam felfogni a szavakat. Meginogtam. Nem szakíthatnak el innen, hiszen itt van az otthonom. A könnyeim észrevétlenül hömpölyögtek a szememből. Ez nem történhet meg velem újra. Bogáncsra pillantottam, aki talán fel sem fogja mi történik, ő volt az, aki egyszer már kimentett a családom tragédiájának árnyékából. Nagypapa megfogta remegő vállam, és maga felé fordított, leguggolt hozzám.

– Bocsáss meg, hogy nem mondtam el, szólnom kellett volna, de szerettem volna, ha élvezed az utolsó napokat is. Tudom, mennyire szeretsz itt lenni, a tanyát a halálom után neked fogom adni, ha felnőttél, visszajöhetsz ide. Az életednek nem így kellett volna alakulnia, ezt nem érdemled meg... –
suttogta, és a szürkesség, amit a szemében láttam, lefolyt ráncos, meleg arcára.

– Szeretlek Flóra, vigyázz magadra! – mosolygott rám a könnyek árnyékából.

– Gyere Flóra!A csomagjaidat már bepakoltuk. – parancsolta nekem a rideg hölgy.

– Hogymi? Bogáncs nem jön? – állt meg a lélegzetem. Bogáncs a részem, ő velem jár „Bogáncs és Flóra” egyek vagyunk.

– A kutya? – nézett Bogáncsra lenézően, ami igazán megsértett. – Most csak viccelsz, ugye? – kérdezte, de nem várt választ, beült a kocsiba.

Míntha ezernyi üvegszilánk fúródott volna a testembe. A porba rogytam. Bogáncs odarohant hozzám. Szorosan magamhoz vontam, és megcírógattam kócos kis fejét. Az öltönyös férfi megragadta a könyökömet, és felállított. Bogáncs rávakkantott és megragadta a lábát, de a férfi belérúgott. Láttam, hogy nagypapi a háttérben földre rogy és csendesen sír.

– Neee, Bogáncs, Bogáncs! – ordítottam és kapálóztam.

– Legalább ő hadd jöjjön velem! Ne, eressen el! – ellenkeztem.

– Bogáncs, ne feledd a csillagokat! A csillag... – a hangom elcsuklott, és erőtllenül leheletté tompult.

Az erős öltönyös férfi bedugott a fekete kocsí hátsó ülésére, akkor vettem észre a visszapillantó tükrökből, hogy a rideg hölgy szúrós szeméből néhány apró könnycsepp merészkedik ki, amelyeket gyorsan le is törölt egy gyűrött szövetel. Vajon hány ilyen esetet láthatott már? De most nem tudtam ezzel foglalkozni, hiszen az életem éppen fenekestül felfordult. Azért könnyörögtem, hogy valaki

ébredzen fel, de senki sem tette. Annak a kocsinak a maszatos üvegén át láttam utoljára nagypapát, Bogácsot, a tanyát, az Alföldi rónát.

Nyikorogva kinyitom az autóm ajtaját. 10 éve most teszem le először lábamat a még mindig élénken bennem élő Alföldre. Egy érintés alatt feltörnek a régi emlékek. Kiszabadult, ami évek óta ott dörömbölt és sikított a lelkemben, ami majdnem szétszakított belülről. Ma lepusztultan és korhadozva hunyorog rám a tanya, ami egykor oly büszkén húzta ki magát az Alföld ölében.

Az öreg, zsémbes cseresznyefához sétáltam, a nedves hajnali fűben. Néhány tétova, eltévedt könnycsepp elhagyta zöld szemem, ami beitta a felkelő nap fényét. A hátam mögül neszt hallok, számomra a világ legkedvesebb neszt. Megfordulok, és megpillantom az én kis Bogácsomat, amint félrelógó nyelvvvel felém szalad az alföldi rét magas fűvében.

II. helyezett

Punk Izabella: Bogács és Csillag találkozása

Bogács odasündörgött Jancsihoz, a bojtárhoz. Lehajtotta bozontos fejét, és szemét könnyöggően a bojtárfiúra meresztette. „Eszünk? Éhes vagyok.” -mondta a kis pumi, egyértelműen Jancsi tarisznyájára pillantva. A fiú ekkor észrevette a kiskutya szemében az éhséget:

-Aha, már értem! Szóval éhes vagy -eszmélt Jancsi. - Hát akkor együnk.

Azzal kezébe fogta a tarisznyáját, belenyúlt, és kiemelt belőle néhány darab szalonnabőrket, három szelet szalonnát és két szelet kenyeret. A szalonnabőrdarabkákat és az egyik jó zsíros szalonnaszeletet Bogácsnak adta, a többit maga fogyasztotta el. Közben jólesett hallgatniuk a madarak csiripelését, a birkák bőgését és a nyáj kolompolását. Főleg a kisbárányok bégettek, mert tavaszra megérkeztek a kis újszülöttek is.

Eközben az öreg Galamb mester éppen egy kölcsön ló által húzott szekéren utazott, messze otthonától és a nyájtól, Bogácstól és Jancsától. Hosszú úton volt, aminek végén egy jónak ígérkező üzlet állt egy lótenyésztővel és egy gyönyörű lóval együtt. Az öreg bizony lovat készült venni, hiszen a szamár, Csámpás már nem bírta a tanya bővülésével járó sok munkát. Míg így gondolkodott, észre sem vette, hogy már meg is érkeztek a lovardához. A szekér megállt, az öregember kiszállt, a kocsis elhajtott. Galamb mesterhez gyorsan odasietett egy fiatalember, aki Jancsira emlékeztette.

-Jó napot kívánok! Bizonyára Galamb mesterhez van szerencsém -üdvözölte a fiú. - Mindjárt jön Gergely gazda, addig kérem, hogy várjon itt -azzal elsietett. Nem sokkal később megjelent egy öszülő, középkorú férfi.

-Üdvözlöm, Galamb úr, Kúti Gergely vagyok. Kérem jöjjön utánam, megmutatom a lovakat -mondta a lovász.

A mester engedelmesen követte. Közben körbenézett, nézte a sok istállót, a legelőket, a nagy mezőt, hallgatta a paripák nyerítését. Gergely gazda bevezette az egyik istállóba. Kellemes lószagot lehetett érezni. Az első boksz ablakán egy pej jószág nézett ki érdeklődve.

-Ő itt Liliom, az egyik fiatal kancánk. Értelmes és nagyon kíváncsi jószág -mondta a lovász.

-Nagyon szép, okosnak látszik.

Továbbmentek a következő bokszhoz.

-Ő pedig Villám, az egyik leggyorsabb ménünk.

-Nagyon izmosnak látszik -felelte Galamb mester. -Tényleg sokat edzhették.

- Ő meg ki más lenne, mint Sonka. Ő mindig elszökik mindenhol, nagyon vágyik a szabadságra. Tegnap hozta haza az egyik kollégám, innen nyolc kilométerre találták meg, egy erdő mellett legelészett -mesélte Gergely gazda.

-Biztos szereti az erdei levegőt -mosolygott az öreg Galamb. Tetszett neki a furcsa történet.

A negyedik bokszban egy gyönyörű, deres kanca állt, és értelmes tekintetével egyenesen Galamb gazda szemébe nézett. Az öregember első pillantásra tudta, hogy ő lesz a megfelelő jószág számára. Rögtön Gergely gazdához fordult:

- Nem kell a többi lovat megmutatnia, nekem ez a világcsodája paripa kell. Mégpedig most meg is adom az árát, maga meg kérem hívasson egy lószállító autót, nekem meg a lónak!

-Rendben, uram. Megértem a választását, igazán jó döntés.

-És hogy hívják ezt a gyönyörűséges paripát?

-Csillag a neve, mert ő egy valóságos csillagparipa. Nem sokkal később Galamb mester már egy döcögő autóban ült, az utánfutóban pedig Csillag utazott.

Ez idő alatt Bogáncs és Jancsi a selymes fűvű mezőn pihentek. Bogáncs hirtelen ismeretlen zörejre lett figyelmes. Felkelt és körbenézett. A zaj leginkább sorozatos puska lövésekre hasonlított, csak sokkal halkabb volt, a kapu felől jött. A kiskutya lélekszakadva rohant a tanya bejáratához, nyomában Jancsival. A kapu mellett lefékezett egy autó, mögötte egy furcsa, házszerű valamivel. A kocsiból Galamb mester szállt ki, majd az utánfutóból egy gyönyörű lovat vezetett Jancsi elé. Szép állat volt, hasonlított Csámpásra, de termete jóval nagyobb volt a szamárnál. Bogáncs nem mert hozzá közeledni, csak morgott az ismeretlen jövevényre, mégiscsak Galamb gazda hozta ide. Jancsi fütyentett egyet.

- Nocsak, de szép jószág! -csodálkozott. -Hol szerezte, Galamb bátyám?

-Majd akkor kérdezd, ha neked is kell egy paripa -felelt az öregember. Majd Bogáncsra nézett: -Gyere ide, Bogáncs, ismerkedj meg Csillaggal!

Bogáncs odament gazdájához és parancsolójához. Fejét felemelte, s az idegen állatra nézett.

Azt mondta: „Szia, én Bogáncs vagyok, vérbeli pumi kutya, az öreg Galamb mester és Jancsi, a bojtárfiú után én vagyok a vezető. Ha ide beteszed a lábad, gazdáim távollétében nekem kell engedelmeskedned. Ha ellenkezel, megharaplak a hegyes fogaimmal.”

A furcsa lény így válaszolt: „Szia, én pedig Csillag vagyok, egy ló, az okosságom tett híressé. Ha itt ezek a szabályok vannak, akkor én betartom őket, és neked is engedelmeskedni fogok.”

„Helyes.” -értett egyet Bogáncs.

Csillagot elvezették új helyére egy tágas karámba. A karám szélén lévő kis kuckóba be tud húzódni éjszakára, az eső elől is menedékre lelhet benne. Csillagnak nagyon tetszett az új otthona. Nem gondolta volna, hogy új gazdája, az öregember ilyen jó helyre fogja őt hozni. Itt volt bőven a legelőn fű, az etetőben széna, az itatóban friss víz. Elégedetten legelészett, és hálás volt új gazdáinak és az életnek.

Bogáncs fejét felemelve, peckesen átsétált az udvaron, útja a pajta felé tartott. Besétált, odament az akolhoz, és lefeküdt a puha szalmára. Nem is gondolta volna, hogy létezik Csámpáshoz, a szárnhoz hasonló lény. Ez a találkozás teljesen ledöbbsentette, alig bírt aludni, szinte le sem hunyta a szemét.

Másnap reggel Bogáncs még kakasszó előtt felébredt nyugtalan álmából. Fáradt volt, de később ahogy meghallotta a kukorékolást és a juhok bégetését, rögtön éberebb lett. Kis fekete orrával beszívta a friss levegőt, felállt, és körbefutotta a tanyát. Élvezte a reggeli felfrissülést. Közben meghallotta az öreg Galamb mester füttyszavát. Futott gazdájához, aki a tornácon állt, pipázott. Intett Bogáncsnak, aki engedelmesen leült az öreg elé. Ekkor kinyílt a ház ajtaja, és kilépett rajta Jancsi.

-Jó reggelt Galamb bátyám! Szia Bogáncs! -köszönt a bojtárfiú. Bogáncs a köszöntésre boldogan vakkantott, és csóválta a farkát. „Hoztál valamit enni?” -kérdezte Jancsit.

A fiú kérdőn Galamb mesterre nézett:

-Mester uram, evett már a kiskutya?

-Nem. Adhatsz neki enni. Van egy kis szalonnabőr az asztalon -felelte a gazda.

-Rendben, Galamb gazda.

Bogáncs nézte, ahogy Jancsi odamegy az asztalhoz, levesz róla valamit, és már nyújtja is felé a finom falatokat. Boldogan rácsálla az ízletes reggelit. Miután megette, Jancsi hívta:

-No gyere, Bogáncs, menjünk Csillaghoz! – a kiskutyaugrándozva, izgatottan követte gazdáját. Amikor Csillag karámjához értek, kinyitotta a kapuját, és beterelte Bogáncsot Csillaghoz.

-Maradj itt ezzel a csodaszép paripával, beszélgessetek, ismerkedjete. És vigyázz rá! – kérte a kis pumit, azzal otthagya őket. Bogáncs nem értette, gazdája mért megy el nélküle, de tudta, hogy talán sohasem fogja megérteni az embereket. Ránézett Csillagra, és megkérdezte a lovat: „Nem akarsz szaladgálni egy kicsit?” „De, nagyon jólesne megmozgatni a végtagjaimat.”

Miközben a két, egymástól teljesen különböző állat felszabadultan futkározott a legelőn, az öreg Galamb mester távolról figyelte őket. Tudta, hogy ez egy életre szóló barátság kezdete. Csillag és Bogáncs elválaszthatatlan társak lettek.

III.helyezett

Gubián Anna: Egyszer...

Fagyos januári szél fúj. Szórakozottan nézegetek ki az első emeleti lakásunk ablakán; mintha nem láttam volna elégszer ugyanazt a képet. Most mégis minden más. Próbálok elbúcsúzni a falaktól, az udvartól, mindentől. Szórakozottan figyelem az ide- oda imbolygó, szállongó hópelyheket, az üvegen kirajzolódó jégvirágokat. Költözünk.

A bútorokat már átszállították az új lakásba, csak a bőröndjeink sorakoznak a folyosón. Egyszer csak elhangzik a vezényszó: „Indulás!” Még egyszer végig nézek a szobámon, majd kilépek az ajtón. Nem akarok új lakásba költözni! Kűszködöm a könnyeimmel. Némán űlök be az autóba.

Pár perc múlva megérkezűnk; csupán néhány utcányira található az új, kertes házunk. Sötétedik. A magas lámpaoszlopokból áradó fény megvilágítja a kerítést, mögötte a kis épületet. Kiszállok az autóból. Hangos ugatás hallatszik a szomszédos telkek felől. Na, még ez is! Hogyan tudok majd aludni ilyen hangzavarban? Alig figyelek az odasereglő szomszédokra. Mintha kívűlről hallanám a saját hangomat, amint illedelmesen, de kissé feszengve köszönök és bemutatkozom. Nem szűnik az ugatás: innen is, onnan is felhangzik egy- egy állat hangja.

Körbepillantok. A szemközti udvarban tekintetem megakad egy fekete szempáron; két apró, csillogó gombon. Elmosolyodom. Nagyon mókás! Kis fekete szőrcsomó (szörgolyó?) ilyen hatalmas hanggal! Mintha hívogatna: „Gyere ide! Szeretnék megszimatolni. Ki vagy?” Megnyűlt, hosszűkás fejét odaszorítja a kerítéshez. Kissé előrehajló füleivel mintha tréfásan integetne. De egyre csak ugat... Közelebb lépek, leguggolok, kezemet lassan felé nyűjtom. Lassan, egyre közelebb. Már érzem a leheletét. Észre sem vettem, hogy elcsendesedett. Vidáman csóválja a farkát. Érdes nyelvével megnyalja az ujjaimat. A nyál valószínűleg máskor zavart volna, most cseppet sem foglalkozom vele. Alaposabban szeműgyre veszem. Sűrű, fekete bundája bolondosan hullámzó tincsekben borítja kicsi testét. Fűrgén szalad a házig, majd vissza hozzám a kerítéshez. Úgy látszik, tetszem neki. Engedi, hogy megsimogassam a fejét, a hátát. Amint felállok és távolodom, azonnal rákezdi. Már cseppet sem idegesít. Visszafutok hozzá, újból megsimogatom. Anya hív, mennem kell. Indulok.

Másnap az iskolában szinte elrepűl a délelőtt. Tanítás után családommal hazaindulunk. Autónkkal bekanyarodunk az udvarba. Már hallom is az „űdvözlést”. Anya int, mehetek. Odarohanok a kiskutyához, boldogan köszöntjük egymást. Mondhatjuk: ismerősként. Fáradhatatlanul rohangál a kertkaputól a bejárati ajtóig. Visszajön újra és újra. Mintha nem akarna elengedni. Milyen boldognak tűnik! Vajon játszik vele valaki? Egy ilyen eleven, intelligens kutyussal sokat kell foglalkozni! Milyen hálás szemekkel néz rám! Bűcsűzóul még egyszer megsimogatom okos buksiját. Odalapulva a rácsokhoz figyeli, amint távolodom.

Azóta minden nap induláskor- érkezéskor köszönök neki. Ha elfelejteném vagy sietnűnk kell, emlékeztet erre- hangos ugatással. Megtanulta, mikor megyűnk el, mikor érűnk haza. Vár engem nap nap után.

Egyszer, ha lesz házam és kertem, biztosan szeretnék egy ilyen barátságos, okos, könnyen alkalmazkodó hűséges kiskutyát! Talán éppen ilyet, egy kis fekete pumit. Egyszer...